

POSTANOWIENIE

Dnia 28 czerwca 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 28 czerwca 2011 r.
skargi Towarzystwa Budownictwa Społecznego -
Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego
z dnia 20 stycznia 2011 r., wydanego w sprawie z powództwa Towarzystwa
Budownictwa Społecznego
- Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

przeciwko Gminie Miasto K.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli,

**odrzuca skargę i zasądza od skarżącej na rzecz pozwanej
kwotę 1217 (jeden tysiąc dwieście siedemnaście) złotych
tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego jej
wniesieniem.**

Uzasadnienie

W związku ze skargą powódki Towarzystwa Budownictwa Społecznego sp. z o.o. od prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 20 stycznia 2011 r. należy zważyć, co następuje.

Skarżąca określiła wniesioną skargę jako skargę kasacyjną, alternatywnie jako skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Już takie określenie dyskwalifikuje wniesiony środek, skoro w istocie nie wiadomo, o jaki skarżącej chodziło. Skarga kasacyjna i skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku nie są alternatywnymi środkami zaskarżenia, ich cele, funkcje, a także wymogi, jakim powinny odpowiadać, są zupełnie różne. Jeżeli traktować ten środek jako skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku, to nie spełnia on wymogów określonych w art. 424⁵ § 1 pkt 3, 4 i 5 k.p.c. Nie wskazuje przepisów, z którymi wyrok jest niezgodny, brak uprawdopodobnienia szkody oraz wykazania okoliczności o jakich mowa w § 1 pkt 5 k.p.c. Gdyby zaś traktować wniesiony środek jako skargę kasacyjną, to jest ona niedopuszczalna z uwagi na wskazaną wartość zaskarżenia.

Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie wyroku, którego skarga dotyczy polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem wyroku niezgodnego z prawem (por.: postanowienie SN z dnia 31 stycznia 2006 r., sygn. akt IV CNP 38/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 141; postanowienie SN z dnia 22 listopada 2005 r., sygn. akt I CNP 19/05, nie publ.; postanowienie SN z dnia 23 września 2005 r., sygn. akt III CNP 5/05, nie publ.; postanowienie SN z dnia 11 sierpnia 2005 r., sygn. akt III CNP 4/05, OSNC z 2006 r., nr 1, poz. 16). Samo stwierdzenie, że fakt poniesienia szkody jest oczywisty i bezsporny nie jest wystarczające. Przebieg dotychczasowego postępowania wskazuje, że roszczenie nie było bezsporne. Powołanie się na występujące w sprawie zagadnienie prawne wykazuje

też, że nie jest oczywiste, iż zaskarżony wyrok powinien być zgodny z żądaniem skarżącej, a tym samym, że przez fakt jego wydania została wyrządzona szkoda.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarżącą obciąża obowiązek przedstawienia analizy prawnej przepisów dotyczących środków zaskarżenia, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub z innych przyczyn na pewno nie mogłoby odnieść skutku. Skarżąca powinna wykazać, że od zaskarżonego wyroku nie przysługuje środek prawny, przy pomocy którego mogłoby nastąpić wzruszenie zaskarżonego orzeczenia (postanowienie SN z dnia 23 stycznia 2009 r., sygn. akt I CNP 108/08, nie publ.). Oznacza to obowiązek przeprowadzenia analizy przepisów dotyczących środków prawnych, których zastosowanie jest niedopuszczalne lub które z innych przyczyn nie mogłyby odnieść skutku. Skarżąca musi „wykazać”, a więc nie „wskazać”, „przytoczyć” czy „uwiarygodnić”, że wzruszenie zaskarżonego wyroku w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Polega to na ujawnieniu i przedstawieniu tej okoliczności w sposób wyczerpujący i nie budzący wątpliwości oraz na dowiedzeniu jej istnienia i przekonującym uzasadnieniu (postanowienie SN z dnia 27 stycznia 2006 r., sygn. akt III CNP 23/05, OSNC z 2006 r., nr 7 – 8, poz. 140). Skarżąca wskazała, że nie ma możliwości zaskarżenia wyroku w drodze innych zwyczajnych środków zaskarżenia, oraz poświęciła jedno zdanie na stwierdzenie, że nie przysługuje jej prawo do żądania wznowienia postępowania, gdyż nie zachodzi nieważność postępowania, ani nie ma innych okoliczności restytucyjnych. Będąc reprezentowanym przez radcę prawnego wyraziła również wątpliwości co do możliwości wniesienia skargi kasacyjnej, jednocześnie nazywając składany środek prawny alternatywnie skargą kasacyjną. Wątpliwość ta przy czytelnym przesłankach dopuszczalności skargi kasacyjnej wskazuje, że nie została udowodniona przez skarżącą niemożliwość wniesienia takiej skargi w niniejszej sprawie, niezależnie od tego czy wniesienie jej rzeczywiście było możliwe. Co więcej nie chodzi tylko o wykazanie niemożliwości skorzystania ze skargi kasacyjnej, czy skargi o wznowienie postępowania, ale także z innych środków prawnych pozwalających na zmianę lub uchylenie orzeczenia, ewentualnie służących pozbawieniu lub ograniczeniu wykonalności, do których skarżąca się nie

odniosła (zob. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2008 r., sygn. akt I CNP 50/08, nie publ.).

Wobec powyższego Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.